

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 619

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Εν Ἀθήναις, 17 Μαΐου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Εν Ρωσσίᾳ	ρουβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ.—Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίσις: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Catulle Mendès: Η ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δαυείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

— Ἡ κατάστασις, ἐν τῇ ᾗ εὐρίσκεσθε καὶ ἥτις σὰς ἀρέσκει, οὐδεμίαν ἔχει δικαιολογίαν, προέρχεται ἐκ μεγάλης παρελθούσης θλίψεως.

— Ἰσως, κυρία, ἄλλὰ τότε κατώρθωσα νὰ γείνω ἀναισθητος, διότι οὕτως ἐθεώρησα τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ τῆς γῆς. Περιώρμισα τὴν ζωὴν εἰς τὰς φυσικὰς ἀνάγκας ἀπώλεσα τὴν ψυχὴν καὶ κατέστην ὁ μᾶλλον ἄκακος καὶ ὁ ὀλιγώτερον κινδυνώδης τῶν ἀνθρώπων.

— Πῶς! εἶνε δυνατόν τοῦτο;

— Διὰ τὸ ὅχι. Ἐν ὀνόματι τῆς ψυχῆς τῶν οἱ ἀνθρώποι ἀποτολμῶσι τὰ πάντα. Ἡ ψυχὴ ἐφεύρε τὰ πάθη, τὸ δὲ σῶμα τὰς κακίας καὶ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὅποια βλάπτουσι μόνον τὸ ἄτομον, ὅπερ τὰ ἔχει. ἐνῶ τὰ πάθη τοῦ ἐνὸς βλάπτουσι πλείστους ἄλλους. Αἱ κακίαι τοῦ σώματός μου εἶνε ἡ ἀκνηρία, ἡ ἀκράτεια, ἡ ἡδοναίαια τέλος. Ἐὰν πίνω πολὺ, ἐὰν τρώγω πολὺ, ἐὰν εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον ἐκδοτός, ἐγὼ μόνος ὑποφέρω καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ με αἰτιωθῇ. Τὰ εὐγενέστερα πάθη τῆς ψυχῆς εἶνε ἡ φιλοδοξία, ὁ ἔρως. Ὁ φιλόδοξος εἶνε ἀνηλεής, θὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῶν πτωμάτων εἰκοσι λαῶν, ὅπως φθασῇ εἰς τὸ σκοπὸν τοῦ θὰ κατορθώσῃ ἴσως μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ πόσα ἀθῶα θύματα θὰ ἀφήσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του! Ὁ ἔρως εἶνε φοβερός, πρέπει νὰ τὸν ἀποφεύγῃ τις. Ὁ ἔρως τοῦ τῷ χρησιμεύει ὡς αἰωνία πρόφασις καὶ τῷ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ διαπραχτῇ μυρίας ἀτιμίας. Ἐὰν ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα μου καὶ ἀγαπᾶται ὑπ' αὐτῆς, πρέπει νὰ τὸ ὑπομείνω ἐγὼ, ὅστις δὲν τῷ ἔκαμα τίποτε, πρέπει νὰ ἀτυπηθῶ με αὐτὸν ἢ νὰ γείνω γελοῖος. Ἐὰν με φονεύσῃ, θὰ εἴπῃ: «Τί τὰ θέλετέ; τὸ πάθος τοῦτο ἦτο ἰσχυρότερον ἐμοῦ.» Καὶ ὅμως τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, ὅστις δύναται νὰ κάμῃ τόσον κακόν, τὸν ἐκτιμᾶτε, ἐνῶ ἐμέ, ὃν δύνανται νὰ συναναστρέφονται ἄνευ κινδύνου, ἐμέ, εἰς ὃν ὁ σύζυγος δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν σύζυγον, ἡ μήτηρ τὴν θυγατέρα, ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀδελφὴν, διότι μὴ ἀγαπῶν τίποτε δὲν θὰ διανοηθῶ νὰ τὰς βλάψω, με ἀποκαλεῖτε ἐγνωστὴν καὶ με ἀποφεύγετε.

— Λοιπὸν δὲν ἠγαπήσατε ποτέ;

— Οὐδέποτε! καὶ πρὸς τί ἄλλως; Ὑπάρχει πάντοτε στιγμή, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ γυναῖκες εἶνε ὅμοιαι. Ἀνοίξατε τὰς αἰσθηματικότερας φράσεις, τὰς ἐπιτηδαιότερας περιφράσεις, τὰς ὅποιας εἰς ἀνὴρ λέγει εἰς τὴν γυναῖκα, ἢ ἀγαπᾷ, φράσεις καὶ περιφράσεις θέλουσι πάντοτε νὰ εἴπωσι: «Κυρία, ἐπεθύμουν πολὺ νὰ γείνω ἐραστὴς σας». Κοσμοῦμεν τὴν φαντασίαν μας διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν παθῶν, τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ὅταν πάντα ταῦτα παρέλθωσιν, ὁ ποιητικώτερος ἀνὴρ ἐκπλήσσεται μὴ βλέπων πλέον τίποτε ἄλλο εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις τὰ παρῆγε, παρὰ γυναῖκα κοινὴν.

— Παράδοξοι θεωρεῖται, αἵτινες με ἐκπλήττουσι. Πού θὰ σὰς ὀδηγήσωσιν αὐταί, ἱππότα;

— Ὅπου αἱ ἰδικαί σας θὰ σὰς φέρωσι, κυρία, ὅπου ἡ ζωὴ φέρει πάντας, εἰς ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, ὅπερ οἱ φιλόσοφοι καλοῦσιν ἀνάγκησιν, ὁ ὅχλος θάνατον, οἱ πιστοὶ αἰωνιότητα, οἱ σκεπτικοὶ μηδὲν καὶ ὅπερ ἐγὼ καλῶ τέλος.

— Γνωρίζετε, ἱππότα, ὅτι ἡ γυνή, ἥτις θὰ σὰς ἠγάπα, θὰ ἦτο πολὺ δυστυχής;

— Τὸ πιστεύω ἄλλὰ νομίζω, ὅτι οὐδεμίαν γυναῖκα θὰ τῆς ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ με ἀγαπήσῃ.

— Τίς εἰξέυρει; εἶπεν ἡ κυρία Δάνζ, ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ κ. Διλό βλέμμα πλήρες λαγνείας.

— Ἐχετε ὠραίους ὀφθαλμούς, εἶπεν ὁ ἱππότης.

— Ἰππότα...

— Κυρία;

— Ὅτι μοι λέγετε δὲν εἶνε ἀληθές.

— Ἀμφιβαλλετε;

— Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστεύσω.

— Ὅπως θέλετε, κυρία.

— Ἐὰν εἶνε ἀληθές, θέλω νὰ ρίψω τὴν ἀπογοήτευσίν σας, τὴν φιλοσοφίαν σας, τὸν ἐγωισμόν σας, τὰς θεωρίας σας τέλος.